

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Heleny Konečné v právní věci

žalobce: **BV elektronik s.r.o.**
se sídlem V Luhu 715/6, Nusle, 140 00 Praha, IČ 60468173
zastoupen Mgr. Milošem Znojemským, advokátem
se sídlem Velké náměstí 29, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2020, č. j. 1182/1.30/20-6,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce byl rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj (dále také jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 1. 2020, č. j. 20871/8.30/19-9, uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 30 odst. 1 písm. q) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“), spočívajícího v tom, že jako zaměstnavatel nesplnil povinnost

týkající se pracoviště a pracovního prostředí, neboť nezajistil, aby „živé“ části (části zařízení pod elektrickým napětím) zkušební elektrické sestavy byly k ochraně před přímým dotykem končetiny fyzické osoby chráněny izolací. Za daný správní delikt správní orgán prvního stupně potrestal žalobce pokutou ve výši 170 000 Kč a dále povinností uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. V řízení o odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 7. 2020, č. j. 1182/1.30/20-6 (dále jen „napadené rozhodnutí“), prvostupňové rozhodnutí co do spáchání správního deliktu potvrdil. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pouze změnil tak, že výši uložené pokuty snížil – uložil pokutu ve výši 116 000 Kč, dále prodloužil splatnost pokuty a náhrady nákladů řízení ze 30 dnů na 90 dnů ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

II. Žalobní argumentace

3. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že zkušební elektrický obvod využívaný na oddělení technické kontroly je možné podřadit pod ustanovení § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 101/2005 Sb., o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí (dále jen „nařízení vlády“), a článek 2.1.1 přílohy nařízení vlády. Ustanovení tohoto právního předpisu se dle žalobce týká běžných rozvodů elektrické energie, které slouží k zajištění elektrické energie u jednotlivých výrobních i jiných oddělení zaměstnavatelů. V rámci oddělení technické kontroly žalobce se však nacházel zkušební elektrický obvod využívaný ke kontrole kvality a funkčnosti výrobků, např. transformátorů. V rámci činnosti pracovníků oddělení technické kontroly je nezbytné před vlastní kontrolou konkrétního výrobku sestavit zkušební elektrický obvod, teprve po sestavení elektrického obvodu je možné do obvodu „vpustit“ elektrický proud. S ohledem na malé rozměry zkoumaných výrobků není technicky možné zajistit izolaci „živých“ částí zkušební elektrické sestavy, tedy hrotů zapojovaných do prozkoušovaných transformátorů. Pokud je součástí činnosti žalobce i zkoušení funkčnosti elektrovýrobků menší velikosti, není technicky možné provádět činnost bez „živé“ části zkušební sestavy, neboť neexistují izolační prvky použitelné do tohoto typu zkušebních sestav. Proto žalobce nesouhlasí s výrokem I. napadeného rozhodnutí o vině, ani s navazujícím výrokem II. napadeného rozhodnutí, kterým mu byla uložena pokuta.
4. Žalobce nesouhlasí ani se závěrem žalovaného, že o protiprávnosti stavu u žalobce svědčí i skutečnost, že po vzniku pracovního úrazu se žalobce snažil uskutečnit opatření směřující k zabránění obdobných pracovních úrazů v budoucnu. Žalobce po vzniku pracovního úrazu vyzkoušel, zda je možné opatřit izolované koncové hroty zkušebního měřicího zařízení, zjistil však, že žádný z dodavatelů není schopen dodat takové izolované hroty, které by byly použitelné při kontrole funkčnosti malých vyráběných transformátorů. Žalobce je názoru, že snaha zvýšit bezpečnost zaměstnanců po pracovním úrazu není přiznáním toho, že v době před vznikem úrazu žalobce porušoval své právní povinnosti. Žalobce uvedl, že se snažil i nad rámec svých právních povinností zvýšit bezpečnost svých zaměstnanců, zjistil však, že neexistuje žádné použitelné technické řešení; není možné používat izolované koncové hroty, neboť tyto nelze zasunout do zkoušených transformátorů menších rozměrů. Dle žalobce nebylo a není právní povinností žalobce instalovat u zkoušených elektrovýrobků s napětím menším než 1000 V gumovou izolaci dílny. Tato povinnost je dána pouze u zkoušení výrobků pod napětím větším jak 1000 V. Pokud nyní v zájmu svých zaměstnanců žalobce uvažuje

o instalaci gumové izolace i ve zkušebně výrobků s napětím nižším než 1000 V, nejedná se dle jeho názoru o přiznání viny.

5. Žalobce rovněž nesouhlasí se závěrem žalovaného, že měl zabránit pracovnímu úrazu paní O. R., pokud by řádně dohlížel na výkon práce této zaměstnankyně. Uvedl, že tato zaměstnankyně u něj pracuje přes 20 let, jde o dlouholetou spolehlivou zaměstnankyni s odpovídajícím odborným vzděláním. Dne 29. 1. 2019 vykonala s úspěchem zkoušku podle § 6 vyhl. č. 50/1978 Sb., o odborné způsobilosti v elektrotechnice, a byla tedy způsobilá k úkonům dle ust. § 6 a násl. shora uvedené vyhlášky. S ohledem na svoji kvalifikaci byla tedy dle žalobce způsobilá zcela samostatně sestavovat příslušné elektrické sestavy, včetně vyhodnocení rizik plynoucích z prací s elektrickými zařízeními. Během léta 2019 provedla paní R. obdobnou kontrolu u cca 200 elektrovýrobků, jednalo se tedy o zcela běžnou pracovní činnost. Byla rovněž řádně proškolená v oblasti bezpečnosti práce. Její povinností bylo používat izolační krokosvorky a před sestavením zkušebního elektrického obvodu odpojit jednotlivé části obvodu od zdroje elektrického proudu. Až po zkompletování zkušebního elektrického obvodu měla zaměstnankyně vpustit do obvodu elektrický proud. Pokud zaměstnankyně nedopatřením nepoužila izolační krokosvorky anebo nedopatřením nevypnula doplňující zdroj elektrického napětí a došlo k úrazu, jednalo se o exces z běžného výkonu. Není možné, aby zaměstnavatel kontroloval nepřetržitě např. 300 zaměstnanců při každém pracovním úkonu. U paní O. R. nikdy v minulosti nebyl problém s plněním pracovních povinností, žalobce nemohl předpokládat, že se dopustí natolik závažného excesu z běžného pracovního postupu, který vyústí v zásah elektrickým proudem.
6. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že ustanovení normy ČSN EN 501911 jsou pro něj závazná. Ustanovení § 349 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), dle něj není možné vykládat tím způsobem, že každý zaměstnavatel je vázán při své činnosti všemi existujícími technickými normami. Žalobce uvedl, že nepovažuje za správný závěr o své vině za situace, kdy technické normy nejsou závazné a bod 4.1.1.1 normy EN 50191 není technicky proveditelný, neboť žádný z dodavatelů není schopen dodat izolované hroty zkušebního elektrického obvodu, které by bylo možné zasunout do zkoušených transformátorů malých rozměrů.
7. Žalobce je přesvědčen, že i samotná výše uložené pokuty je zcela nepřiměřená okolnostem případu. Žalobce nemohl zabránit excesu zaměstnankyně paní O. R., která navzdory svému odbornému vzdělání a dlouholetým zkušenostem učinila zcela banální pochybení, kdy do nedokompletované elektrické sestavy vpustila proud, což vedlo k úrazu. Pokud horní hranice pokuty činí 1 000 000 Kč, domnívá se žalobce, že s ohledem na skutečnost, že šlo o první správní řízení tohoto typu vedené s žalobcem, je možné uložit pokutu maximálně v rozmezí 40 000 Kč až 60 000 Kč.
8. Závěrem žaloby žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 26. 10. 2020 setrval na svém rozhodnutí, že se žalobce vytýkaného správního deliktu dopustil. Dále uvedl, že žalobní body se obsahově shodují s námitkami uplatněnými ve správním řízení, se kterými se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, na které odkázal. Žalovaný je přesvědčen, že ve správním

řízení byly provedeny všechny relevantní důkazy (ve prospěch i nepospěch žalobce), řádně byl zjištěn skutkový stav a bylo prokázáno spáchání správního deliktu žalobce.

10. Žalovaný poukázal na to, že snahu žalobce uskutečnit opatření směřující k zabránění dalších obdobných pracovních úrazů v budoucnu nevyhodnotil jako skutečnost svědčící o protiprávnosti stavu u žalobce. Naopak s odkazem na stranu 8 napadeného rozhodnutí uvedl, že k této skutečnosti bylo přihlédnuto jako k polehčující okolnosti, tedy ve prospěch žalobce.
11. K námitce žalobce, že zkušební elektrický obvod nelze podřadit pod ust. § 4 odst. 1 nařízení vlády a čl. 2.1.1 přílohy nařízení vlády a že povinnost zde stanovená zahrnuje pouze běžné rozvody elektrické energie žalovaný nepřisvědčil, neboť čl. 2.1.1 přílohy nařízení vlády hovoří nejen o zařízeních pro vnitřní a venkovní rozvody elektrické energie, ale také o elektrických zařízeních. Žalovaný tedy setrval na závěru, že uvedená povinnost zahrnuje celý provoz elektrických zařízení, tedy i činnost, která byla zdrojem vzniku předmětného pracovního úrazu.
12. K žalobcem tvrzenému pochybení zaměstnankyně žalovaný akcentoval, že skutečnost, že úrazem postižená zaměstnankyně byla náležitě kvalifikovaná, vykonala odbornou zkoušku apod., neznamená, že by měla na sebe přijímat povinnosti žalobce coby zaměstnavatele ve vztahu k bezpečnosti práce, či že by žalobce těchto povinností měl být zbaven. Exces zaměstnankyně z běžného pracovního postupu nezbavuje žalobce objektivní odpovědnosti za bezpečnost a ochranu zdraví a života zaměstnanců na pracovišti. Případné pochybení zaměstnankyně je pak záležitostí jejího vztahu se zaměstnavatelem a případné pracovníprávní, resp. občanskoprávní odpovědnosti.
13. Ohledně problematiky závaznosti technických norem žalovaný setrval na tom, že aplikovaná technická norma ČSN EN 50191 od. 2, resp. její čl. 4.1.1.1, byla pro žalobce závazná.
14. K namítané nepřiměřenosti uložené pokuty žalovaný uvedl, že při určení její výše bylo řádně přihlédnuto k povaze a závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán, jakož i k osobním a majetkovým poměrům žalobce. Žalovaný pak vzhledem k míře součinnosti, doloženému snížení obrátu v průběhu roku 2020 způsobenému pandemií onemocnění Covid-19 a finanční kondici žalobce pokutu uloženou správním orgánem prvního stupně moderoval. Bylo přihlédnuto rovněž k tomu, že vůči žalobci bylo vedeno první správní řízení tohoto typu, resp. že se žalobce dopustil prvního obdobného porušení povinností. Žalovaný zdůraznil, že uložená pokuta je při spodní hranici zákonné výměry a nepovažoval za adekvátní ukládat pokutu ještě nižší.
15. Žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). O věci samé rozhodl soud bez jednání, neboť účastníci řízení s tím souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

17. Soud ověřil, že obsahem správního spisu jsou tyto listiny: spis o kontrole provedené správním orgánem prvního stupně, č. j. 20871/8.30/19; pověření oprávněných osob; příkaz ze dne 4. 12. 2019, č. j. 20871/8.30/19-3; odpor žalobce proti příkazu; nařízení ústního jednání; protokol o ústním jednání ze dne 6. 1. 2020; písemné sdělení žalobce ze dne 9. 1. 2020; protokol o výpovědi svědka J. Š. ze dne 10. 1. 2020; protokol o doplnění dokazování z téhož dne; rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 1. 2020, č. j. 20871/8.30/19-9; odvolání žalobce; stanovisko správního orgánu prvního stupně k odvolání; výzva k doložení osobních a majetkových poměrů adresovaná žalobci; podání zástupce žalobce obsahující vyžádané dokumenty týkající se osobních a majetkových poměrů žalobce; úřední záznam žalovaného o založení těchto listin do správního spisu; napadené rozhodnutí; záznam o vrácení spisu správnímu orgánu prvního stupně a záznam o postoupení pravomocného rozhodnutí živnostenskému úřadu.
18. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 6. 9. 2019 správní orgán prvního stupně na pracovišti oddělení technické kontroly žalobce, na adrese Vysokomýtská 1104, 534 01 Holice v Čechách, zahájil kontrolu dle ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o inspekci práce, jejímž předmětem bylo dodržování povinností vymezených v ust. § 3 odst. 1 zákona o inspekci práce, se zaměřením na dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů v souvislosti se vznikem pracovního úrazu zaměstnankyně žalobce paní O. R., ke kterému došlo dne 30. 8. 2019 ve 14:07 hodin. K předmětnému pracovnímu úrazu mělo dojít tak, že zaměstnankyně O. R. chtěla proměřit elektrický transformátor El-21056, k čemuž potřebovala zdroj elektrické energie o elektrickém napětí 690 V. Proto sestavila zkušební soustavu z regulovatelného zdroje, přídavného pevného zdroje a měřidel a pak oběma rukama bez jakékoliv ochrany uchopila konce měřících hrotů, přičemž oddělovací transformátor byl stále zapojen do elektrické sítě o napětí 230 V. Toto napětí bylo na měřících hrotech, které byly bez izolace, a tím došlo k přímému dotyku ruky zaměstnankyně s „živou“ částí elektrického zařízení pod napětím a k úrazu elektrickým proudem.
19. Výsledky kontroly byly shrnuty a zdokumentovány v Protokolu o kontrole ze dne 8. 11. 2019, č. j. 19097/8.42/19-1. Tentýž den byl Protokol o kontrole doručen žalobci. Žalobce byl poučen ve smyslu ust. § 13 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), o právu podat námitky proti kontrolnímu zjištění, a to ve lhůtě 15 dní ode dne doručení protokolu. Žalobce svého práva nevyužil.
20. V souladu s ust. § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s ust. § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), bylo s žalobcem dne 5. 12. 2019 zahájeno přestupkové řízení doručením příkazu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 20871/8.30/19-3. Proti příkazu žalobce podal dne 12. 12. 2019 včasný odpor, kterým byl příkaz zrušen.
21. Dne 18. 12. 2019 byl žalobce přípisem ze dne 16. 12. 2019, č. j. 20871/8.30/19-5, informován o pokračování řízení a nařízení ústního jednání. K plánovanému ústnímu jednání se dne 6. 1. 2020 dostavil člen statutárního orgánu žalobce a žalobcův zmocněný zástupce. Správní orgán prvního stupně přítomné seznámil s dosavadním průběhem

řízení a provedl dokazování listinami. Zástupce žalobce využil práva nahlédnout do správního spisu a sdělil, že se písemně vyjádří k podkladům rozhodnutí. Navrhl vyslechnout zaměstnance žalobce J. Š., který byl přítomen pracovnímu úrazu.

22. Dne 10. 1. 2020 správní orgán prvního stupně provedl za přítomnosti zmocněného zástupce žalobce doplnění dokazování, při kterém zástupce žalobce předložil seznam prověřovaných transformátorů a písemné sdělení žalobce ze dne 9. 1. 2020, v němž žalobce uvedl, že v rámci výrobního procesu je nutné provádět úkony prokazující funkčnost zhotovovaných elektrovýrobků. Mezi tyto úkony patří i měření napětí, k čemuž je třeba využívat kabely pod elektrickým proudem. Žalobce k těmto úkonům využívá zaměstnance s odpovídajícím odborným vzděláním, řádně proškolené v oblasti bezpečnosti práce. Byl rovněž proveden důkaz svědeckou výpovědí, a to výsledkem svědka J. Š., zaměstnance žalobce. Ten mj. uvedl, že u žalovaného zastává funkci manažera kvality. Tuto funkci vykonává 6 let a po celou dobu u žalovaného k podobnému úrazu nedošlo. Zaměstnankyni R. hodnotí jako spolehlivou, její výkon práce je dobrý. V den úrazu na ní nebyla vidět žádná únava. Pro práci pod el. napětím měla přidělen pracovní stůl, někdy vykonávala i práci bez napětí u vedlejšího stolu. Všech bezpečnostních školení se dle něj účastnila. V den úrazu měla k dispozici měřicí hroty – špičky s neizolovanými hroty. Pro měření transformátoru, na kterém se jí úraz stal, potřebovala vyměnit neizolované hroty za krokosvorky, které jsou izolované. Ve snaze vyměnit je sevřela nechráněnými rukama holé konce hrotů, které byly pod elektrickým napětím. Neizolované hroty měla na stole z předchozího měření, které probíhalo tzv. beznapětově. Co se týká ochranných pomůcek, tak paní R. neměla žádné. Uvedl rovněž, že na pracovišti v hale na podlaze je beton, vybavení gumovou podložkou je na některých pracovištích určených pro vysokonapětové měření.
23. Dne 20. 1. 2020 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, které žalovaný napadeným rozhodnutím co do viny potvrdil, a snížil žalobci uloženou pokutu.

B. Právní závěry

24. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
25. Dle § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce ve znění platném do 29. 7. 2020 platilo, že *„[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku na úseku bezpečnosti práce tím, že neplní povinnosti týkající se pracoviště a pracovního prostředí stanovené v zákonu o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, v nařízení vlády o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí, nařízení vlády o bližších požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na pracovištích s nebezpečím pádu z výšky nebo do hloubky a nařízení vlády o bližších požadavcích na zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v prostředí s nebezpečím výbuchu.“*
26. Podle § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 101/2005 Sb., o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí platí, že *„[p]racoviště a pracovní prostředí, s výjimkou pracovišť na zemědělsky obhospodařovaných pozemcích a příjezdových polních cestách k nim, pracovišť užívaných při práci v lese, pracovišť obdobného charakteru a pracovišť na stavbách určených pro plnění funkcí lesa, musí splňovat další podrobnější požadavky, které jsou stanoveny v příloze k tomuto nařízení.“*
27. Podle čl. 2.1.1. přílohy nařízení vlády č. 101/2005 Sb., o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí platí, že *„[z]ařízení pro vnitřní a venkovní rozvody*

elektrické energie (dále jen „instalace“) a elektrická zařízení musí být navržena, vyrobena, odborně prověřena a vyzkoušena před uvedením do provozu a provozována tak, aby se nemohla stát zdrojem požáru nebo výbuchu; zaměstnanci musí být odpovídajícím způsobem chráněni před nebezpečím úrazu způsobeného elektrickým proudem, elektrickým obloukem nebo účinky statické elektřiny.“

28. Čl. 4.1.1.1 technické normy ČSN EN 50191 ed. 2 stanoví, že zkušební sestava musí být uspořádána a navržena tak, aby ochrana před přímým dotykem byla zajištěna izolací živých částí, a bezpečnostní zkušební hroty musí mít dostatečnou izolační hladinu vzhledem k přiloženému zkušebnímu napětí.
29. Krajský soud úvodem konstatuje, že žalobní námitky jsou prakticky totožné s námitkami uvedenými v odvolání. Žalovaný se přitom s námitkami uvedenými v odvolání podrobně vypořádal.
30. Z žalobních bodů musí být patrné, z jakých skutkových a/nebo právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. V žalobních bodech by se tedy mělo jednat o polemiku s konkrétními skutkovými a/nebo právními závěry, které žalovaný v napadeném rozhodnutí učinil.
31. Soud, který se ztotožní s přiléhavou argumentací žalovaného, se v případě totožnosti žalobních námitek s námitkami uvedenými v odvolání nemusí již k věci duplicitně vyjadřovat a může odkázat na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí. *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“* (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, dostupný na www.nssoud.cz).
32. Nejprve se soud vyjádří k námitce žalobce, že zkušební elektrický obvod využívaný na oddělení technické kontroly je možné podřadit pod ustanovení § 4 odst. 1 nařízení vlády a článek 2.1.1 přílohy nařízení vlády. Z citovaných ustanovení nařízení vlády a jeho přílohy vyplývá, že zaměstnavatel má povinnost navrhnout, vyrobit, odborně prověřit a vyzkoušet před uvedením do provozu a provozovat instalace a *elektrická zařízení* tak, aby zaměstnanec byl odpovídajícím způsobem chráněn před nebezpečím úrazu způsobeným elektrickým proudem. Krajský soud se ztotožňuje s výkladem těchto ustanovení žalovaným, podle kterého se neomezují toliko na běžné rozvody elektrické energie, které slouží k zajištění elektrické energie u jednotlivých oddělení zaměstnavatelů. Povinnosti zde stanovené se vztahují na celý provoz elektrických zařízení, tedy i na zkušební elektrické sestavy. Pokud by se povinnosti stanovené v citovaném § 4 odst. 1 nařízení vlády a článku 2.1.1 přílohy nařízení vlády vztahovaly pouze na rozvody elektrické energie, byla by zde uvedena jen zařízení pro vnitřní a venkovní rozvody, nikoliv též elektrická zařízení obecně. Krajský soud je tedy ve shodě s žalovaným, který v napadeném rozhodnutí uvedl, že uvedená povinnost zahrnuje celý provoz elektrických zařízení, tedy i činnost, která byla zdrojem vzniku předmětného pracovního úrazu.
33. Ani druhé žalobní námitce, že žalovaný přičetl žalobci k tíži skutečnost, že v průběhu správního řízení začal zvažovat instalaci gumové izolace podlahy zkušebny výrobků, krajský soud nepřisvědčil. K této skutečnosti správní orgán prvního stupně přihlédl na straně 15 svého rozhodnutí naopak jako ke skutečnosti polehčující, tedy ve prospěch

žalobce, což ostatně konstatoval i žalovaný na straně 8 napadeného rozhodnutí a stejnou námitku odmítl již v odvolacím řízení. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tedy nevyplývá, že by uvedenou snahu žalobce vyhodnotily jako přiznání viny, jak tvrdí žalobce.

34. Pokud jde o žalobní námitku, že pracovní úraz zaměstnankyně byl důsledkem jejího pochybení, krajský soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí, na které tímto odkazuje. Je třeba zmínit, že § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce v rozhodném znění stanovil, že právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku na úseku bezpečnosti práce tím, že neplní povinnosti týkající se pracoviště a pracovního prostředí stanovené v nařízení vlády č. 101/2005 Sb., o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí. Odpovědnost právnické osoby za předmětný správní delikt je přitom koncipována jako odpovědnost objektivní. Tento závěr vyplývá i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 2. 6. 2010, č. j. 6 Ads 171/2009-60), podle něhož *„zákon o inspekci práce koncipuje odpovědnost za spáchané správní delikty právnickou osobou, mezi něž jsou zařazeny i správní delikty se skutkovou podstatou vztahující se k úseku bezpečnosti práce dle § 30 zákona o inspekci práce, jako odpovědnost objektivní. K uplatnění odpovědnosti za správní delikt právnické osoby je nutné, aby jednání naplňovalo jak obecné znaky (protiprávnost jednání, existence odpovědné osoby, trestnost stanovená zákonem), tak znaky některé konkrétní skutkové podstaty uvedené ve zvláštním zákoně. Znaky určující skutkovou podstatu se člení na znaky charakterizující objekt, objektivní stránku, subjekt a subjektivní stránku deliktu. Zásadně je nutné naplnit materiální znak deliktu. Individuální objekt, který má každá skutková podstata, vyjadřuje konkrétní jednotlivý zájem, proti kterému delikt směřuje a k jehož ochraně je příslušné ustanovení určeno. Objektivní stránkou se od sebe jednotlivé delikty právnických osob odlišují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 4 As 28/2006-65, dostupný na www.nssoud.cz). Koncepce objektivní odpovědnosti správního deliktu neklade povinnost správním orgánům zkoumat zavinění odpovědné právnické osoby, tedy zkoumat a prokazovat naplnění psychického vztahu pachatele ke svému jednání. Porušením nebo nesplněním povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě je porušen zájem společnosti, pak je naplněna objektivní stránka správního deliktu a k vyvození odpovědnosti za takový správní delikt postačí prokázání těchto porušení. ... Zákon o inspekci práce ve srovnání s jinými předpisy (např. z. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti) ve svých ustanoveních neumožňuje právnické osobě zprostit se odpovědnosti za správní delikt. Byť se jedná o tvrdý dopad právní normy do právní sféry zaměstnavatele, je na tomto místě nutno poukázat na to, že objektem skutkové podstaty těchto správních deliktů je zájem na ochraně zdraví a bezpečnosti zaměstnanců.“* V návaznosti na uvedené lze přitom odkázat také na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2015, č. j. 36 Ad 46/2013-33, který uvedl: *„[Ž]alobce tedy jako zaměstnavatel nese objektivní odpovědnost za dodržování právních předpisů v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, a to i přesto, že jako pouhý provozovatel má značně omezené možnosti nápravy závadného stavu.“* Ani v tomto případě právnická osoba jako zaměstnavatel nebyla zbavena objektivní odpovědnosti. Nanejvýš jí mohlo být (a bylo) při ukládání sankce přičteno k dobru, že se snažila svým jednáním minimalizovat dopady závadného stavu, respektive předejít podobným následkům v budoucnosti. Na samotné naplnění skutkové podstaty žalobcem však toto nemá žádný vliv.
35. Co s týká snahy žalobce o liberaci s poukázáním na skutečnost, že k pracovnímu úrazu jeho zaměstnankyně došlo v důsledku jejího excesu z pracovního postupu, takovou

možnost krajský soud stejně jako žalovaný na straně 8 napadeného rozhodnutí odmítá. Objektivní odpovědnost zaměstnavatele, který nese odpovědnost za bezpečné pracovní prostředí, nelze přenášet na zaměstnance tím, že je proškolen a je povinen dodržovat právní předpisy a pracovní postupy. Krajský soud v této souvislosti odkazuje na argumentaci obsaženou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 10/2015-27, který v podobné a přílehlavě věci uvedl: *„doložení splnění povinností tím, že byl řidič ze strany zaměstnavatele poučen a byl povinen dodržovat platné právní předpisy, nepostačuje ke zproštění odpovědnosti za správní delikt. Stěžovatel se nemůže zprostit své odpovědnosti odkazem na porušení povinností vlastními zaměstnanci, případně osobami, které při výkonu své činnosti používá. Účelem ustanovení obsahujícího liberační důvod je zabránění sankce ve zcela výjimečných případech, kdy by její uložení odporovalo jejímu smyslu. Připuštěním navrhaných liberačních důvodů (zabezpečení povinného školení řidičů) by mohlo být liberační ustanovení aplikováno ve velkém množství případů, a ztratilo by tak povahu výjimky z obecného pravidla, což by znamenalo obrožení veřejného zájmu.“*

36. K problematice závaznosti technických norem krajský soud uvádí, že české technické normy nejsou obecně závazné. Povinnost dodržovat je však může vzniknout na základě právního předpisu, který stanoví, že v určitém případě musí být postupováno v souladu s určenou technickou normou. Pokud právní předpis odkáže na českou technickou normu, má adresát právního předpisu povinnost takovou normu dodržovat. Ve shodě s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2018, č. j. 30 Ad 9/2016-66, zdejší soud uvádí, že v projednávané věci je rozhodným ustanovení § 349 odst. 1 zákoníku práce, dle kterého právní a *ostatní předpisy* k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, jsou předpisy na ochranu života a zdraví, předpisy hygienické a protiepidemické, technické předpisy, technické dokumenty a *technické normy*, stavební předpisy, dopravní předpisy, předpisy o požární ochraně a předpisy o zacházení s hořlavinami, výbušninami, zbraněmi, radioaktivními látkami, chemickými látkami a chemickými přípravky a jinými látkami škodlivými zdraví, *pokud upravují otázky týkající se ochrany života a zdraví*. Nejedná se tedy pouze o právní předpisy, ale také o technické normy, upravují-li otázky týkající se ochrany života a zdraví. Aby se přitom mohlo jednat o technické normy ve smyslu shora citovaného ustanovení zákoníku práce, musí vždy jít o konkrétní předpisy, které směřují k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, a to formou příkazání konání určité činnosti či naopak jejího zákazu; tedy musí mít normativní charakter. Toto ustanovení pak zakládá závaznost předpisů v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, přičemž je lhostejné, zda se jedná o předpisy právní nebo ostatní ve smyslu citovaného ustanovení. Rozhodující je, že zákonodárce stanovil odkazem na tyto předpisy jejich právní relevanci a závaznost. Na základě uvedeného krajský soud konstatuje, že čl. 4.1.1.1 technické normy ČSN EN 50191 ed. 2 je pro žalobce závazný, neboť vyhoví shora uvedeným nárokům.
37. K výši uložené pokuty je třeba nejprve konstatovat, že pro uložení správního trestu pokuty za předmětný správní delikt je dle § 30 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce stanovena maximální hranice 1 000 000 Kč. Pokuta, která byla žalovaným snížena na 116 000 Kč, tedy činí pouze 11,6 % z maximální možné výše pokuty. Samotné výši pokuty žalovaný věnoval téměř dvě strany napadeného rozhodnutí. Zohlednil povahu a závažnost správního deliktu, způsob jeho spáchání a jeho následky, dále majetkové poměry žalobce, přičemž vycházel z vyžádaných podkladů. Zabýval se tím, zda výsledná výše pokuty nebude mít pro žalobce likvidační charakter. Současně dbal na to, aby pokuta plnila svůj účel z hlediska individuální a generální prevence a aby současně plnila

preventivní funkci. Žalovaný též přihlédl k míře součinnosti žalobce se správními orgány v průběhu celého správního řízení a rovněž k výraznému snížení obratu v roce 2020 v souvislosti s pandemií onemocnění Covid-19. Tyto okolnosti vedly žalovaného ke snížení pokuty o 54 000 Kč, tedy téměř o jednu třetinu. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že další snížení by již neodráželo okolnosti případu a nižší pokuta by neplnila svou funkci. Dle názoru krajského soudu se žalovaný výměře správního trestu pokuty věnoval v nadstandardním rozsahu a výslednou výši pokuty pečlivě odůvodnil. Sám soud o dalším snížení pokuty neuvažoval, neboť o moderaci pokuty žalobce nežádal.

38. Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

39. Výrok o náhradě řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 22. listopadu 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu